

Sygn. akt II CSK 9/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa „P.”

Spółki Akcyjnej z siedzibą w P.

przeciwko „A.” Spółce Akcyjnej z siedzibą w F.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 4 lipca 2018 r., sygn. akt I AGa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
7.200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powódki „P.” Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 lipca 2018 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pełnomocnik powódki wskazał na potrzebę wykładni art. 642 k.c. jako przepisu budzącego poważne wątpliwości co do dopuszczalności uznania protokołu odbioru prac za umowę, a nie pokwitowanie spełnienia świadczeń i jednostronną czynność prawną.

Przyczyną kasacyjną w rozumieniu 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przez tę rozbieżność należy rozumieć brak zgodności rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w którym mają zastosowanie te same przepisy. Rozbieżności

tej nie ma w sytuacji, w której sądy wysnuwają odmienne wnioski prawne, a następnie wydają różne orzeczenia w sprawach o różnym podłożu faktycznym, przy braku tożsamyh lub bardzo zbliżonych ustaleń faktycznych. Nie należy więc zrównywać wielokierunkowości stosowania prawa w niejednakowych stanach faktycznych oraz różnorodności orzecznictwa - naturalnej i uzasadnionej - z rozbieżnością, zasadniczo niepożądaną i wymagającą krytycznej oceny i ewentualnej eliminacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016 nr 2, poz. 29).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że nie wystąpiła przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Autor skargi kasacyjnej nie wykazał bowiem, że odmienne stanowiska w przedmiocie kwalifikacji odbioru dzieła jako jednostronnej czynności prawnej albo dwustronnej czynności prawnej, a nawet jako sformalizowanej umowy, odnoszą się do takich samych lub bardzo podobnych okoliczności faktycznych i prawnych. Należało ponadto stwierdzić, że prezentowane w skardze kasacyjnej wątpliwości interpretacyjne odnoszą się do sytuacji odmiennej, niż ta, która wystąpiła w przedmiotowej sprawie, w której sporny nie był charakter protokołu odbioru prac, lecz możliwość uznania go za kolejny aneks do umowy. Zawarty w skardze kasacyjnej wywód prawny nie pozwalał na przyjęcie, że dokonanie wykładni art. 643 k.c. w odniesieniu do sporu o naturę prawną czynności odbioru dzieła jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. W sprawie nie wystąpiła zatem przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na którą powołał się skarżący.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca powołała się również na oczywistą zasadność skargi. Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia

9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżąca nie przedstawiła jednak wyводу prawnego przekonującego o widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego orzeczenia.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego należało orzec na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.